



Naslov

Još samo korak. Ah, vetar. Nikad nisam razmišljala o njemu. Pa ja sam vetar. Ne!
Ja sam kiša na vetru.

- Učini to. (tih, mekan, svilen glas)

Nisam sama, sem kad sam sa nekim.

- Učini to. (tih, gorak, žustr glas)

Znaš da hoću, znaš da hoću. Znam da me ne čuješ. Znam da znaš da nemam oči.
Još samo jedan korak i... JA SAM VETAR! NE! Ja sam...

* * *

Koji moj kurac? Pa ovo je treći put ove nedelje.

Maleni čovek. Grubih crta lica. Nežnih očiju koje naraušavaju guste, crne obrve i teški, neumorni podočnjaci. Tanke usne, koje kada se nasmeje ovaj bačvasti inspektor, potpuno isčeznu mađa se to retko viđalo. No, ja jesam iako vam to ne govorim tek tako. Kažu da kad pišeš sve treba da ima svoju svrhu. Pronađi je, možda zalutaš, ali mozak svih inspektora radi dok se ne sklopi logika, u suprotnom je nerešivo no ne i nužno izgubljeno. I tako se naš okrugli, nadrždani inspektor gegao ka mestu zločina. Jesmo spomenuli da on nije pušač? Da, on nije pušač. On voli da čačka uši. I s vremena na vreme se dugo tušira, što izuzetno nervira njegovu majku sa kojom još živi. Ona ne voli mačke. I jedina je žena koja je ćelava. Ustvari nije. Seda je. Ne, ne, ima kraću kosu i farba se u crno. Da, mislim da je crno (kontam, glupo je u ljubičasto, ne valja preterivati)... A otac, on vam je ljudi bio u ratu, onom ratu. I vratio se. Ili možda nije nikad. Da li je stvarno bitno? Jeste, ali ne i za izmišljenog gegavog, bačvastog inspektora koji se zaputio na mesto zločina.

- Dobar dan, inspektore. Imamo devojkicu koja je skočila sa četvrtog i po sprata. Nismo sigurni...

- Čekaj, čekaj. Četvrtog i po sprata? Koga ti zajebavaš?

- Sigurno ne Vas, gospodine.

- Šta?

- Ovaj, ovde je nekad zgrada imala samo tri sprata ali su u skorije vreme nadogradili još spratova koji su bili međuspratovi pa tako kažemo da je ova devojka skočila sa četvrtog i po sprata jer ona živi, ne živela je, između četvrtog i petog sprata.

- Ovaj, hm, znači ona je izvršila samoubistvo?

- Da.

- Rešen slučaj!

- Bio bi da je ostavila poruku.

- Šta?

- Ma, ništa, video ju je onaj čovek tamo. U njenoj sobi je padala kiša. Kaže da je samo skočila.

- Onaj klošar tamo?

- Da, baš on.

- Pa dobro, to je to. Kraj priče.

Jeste. A ja sam žena i nisam skočila sa četvrtog i po sprata i nije moju priču zapisao niko do mene same.